

El Poble de Salt

Organ del Cens polític del Centre Republicà

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

EDITORIAL

UN HOMENATGE

Dins el vinent mes de març s'escaurà el primer aniversari de la mort del que en vida fou, durant més de quaranta anys, mestre particular del Veïnat, el senyor Pere Gallostra. El sol fet d'haver-se dedicat a les tasques docents durant prop de mitja centúria, ja bastaria perquè no li manqués el reconeixement i l'admiració de tots els ciutadans del nostre poble. Però cal tenir en compte, encara, les circumstàncies que caracteritzaven l'època en què exercia el magisteri el senyor Pere Gallostra. No existia la llibertat de consciència que avui existeix. Un mestre, per a sostraurer una mica a les imposicions del clericalisme aleshores imperant, necessitava revestir-se d'un veritable esperit de sacrifici. Dedicar tota una existència a l'educació de la mainada proletària, sense altre emolument que la mensualitat individual d'una trista pesseta, és ja acció i abnegació que frega l'heroisme. I no altra cosa que això fou la vida del senyor Pere Gallostra. Quan el mestre de l'Estat, per mor de la retribució mesquina que se li donava, s'ajupia generalment, arreu del territori d'Espanya, a les exigències de la tripla aliança oligàrquica regnant, el gest d'un home que s'exposava a les amonestacions sense vaselina de qualsevol inspector carcunda perquè no ensenyava prou «catecisme» als alumnes de la seva escola, és un gest que es podria qualificar, sense hipèrbole, de veritable gesta liberal. Parem esment en una realitat: Els homes que iniciaren i sostingueren la campanya democràtica i republicana en el nostre poble, són en llur majoria ex-deixebles del senyor Pere Gallostra. ¿Què significa això? Suposem que tot-hom sabrà donar-s'hi resposta. Els que assistirem a les seves classes ens adonem avui del gran bé que rebérem d'un mestre que, si més no, quan a pertot arreu es mediatitzaven les consciències infantils en nom d'uns principis sectaris, sabia pujar el nostre esperit lliure de prejudicis confessionals que haurien pogut determinar la fanatització de mantes promocions de joves. No hem d'examinar ací els mètodes pedagògics d'un home que exercia la seva professió amb tota la fe i amb tot l'entusiasme. Cinquanta anys enrra no es podien exigir els coneixements didàctics i paidològics que avui es requereixen a tot educador.

En la crítica de l'actuació d'un mestre com el Sr. Pere Gallostra, seria censurable que descendíssim al detall i ens oblidéssim d'albirar la magnífica perspectiva total de l'obra en conjunt. I bé, doncs; per tot això, per tots els seus mèrits contrets, que no són pocs, per la seva tasca benedictina i benemèrita a través de quatre dècades i escaig, seria injust que soterréssim en la indiferència la memòria del ciutadà Pere Gallostra. Hi tenim un deure d'agraïment. En un règim de liberalisme i democràcia com ens trobem, cal homenatjar com es mereixen els ciutadans que es distingiren en llur labor per a provocar-lo. Es precis tributar un homenatge digne dels seus mereixements al que en vida fou el mestre Sr. Pere Gallostra. S'acosta la data del primer aniversari del seu dolorós traspass. ¿Per què en tal dia el nostre digníssim Ajuntament no podria donar el nom de Pere Gallostra a un carrer de la nostra localitat? ¿Per què alguns dels que foren deixebles seus no podrien retre-li tribut de commemoració en un acte que es podria celebrar en el Centre Republicà, del qual fou soci fundador el Sr. Pere Gallostra? Nosaltres ja hem exposat la nostra opinió. Al nostre digníssim Ajuntament, sobretot, toca ara, si la creu encertada, de recollir i encarrilar la suggerència nostra.—IU BOHIGAS.

Tot remembrant...

Descorre el teu misteri, imatge ignota,
tos ulls brillin de l'ombra en el trist vel...
De la mel dels teus llavis una gota
dóna'm, oh dona, i em daràs el cell!
Ull-pres estic, àngel de blanca imatge,
de cabells amb la fosca barrejats...
Oh, no em deslliuris del meu esclavatge
per tos ulls, fins estels al cel robats!
Per què, com tendre ocell, alces ton vol?
Eixuga els ulls i mira'm fit a fit;
de ton rostre fugir no vegi el sol
ni cap ombra cobrir ton esperit...
Que et trobes, papellona, neguitosa
dintre ta solitud? Dubtes de mí?
No es trobaran de nou clavell i rosa
del primè amor en el fragant camí?
La meva ment al món real s'aferra
i gota a gota fel amarg bevent...
Oh, voluntat que l'amor meu enterra,
per què es detura ací mon cor ardent?
Una pregunta em torna enamorat
de l'amor neguitós de cobejança
i de tos llavis de somris preat:
No em resta ni el consol de l'esperança?

JIUBSYKRAN

Respecte!

Això també és una de les coses que més convé en el nostre poble, car de respecte n'hi ha ben poc, com a dir gens. Si no, vulgueu fer esment de les quatre ratlles que a continuació anem a publicar.

Es tracta, doncs, d'un cas força greu; tant, que fins creiem que les autoritats locals hi hauran de pendre cartes per a evitar mals pitjors.

Veureu. Ara fa cosa de breus setmanes, un cert nombre de veïns—de totes les classes i de tots els matisos—varen sol·licitar al digníssim Ajuntament una reconeguda autorització, per tal que el ciutadà Amadeu Ribas pogués exercir el càrrec de vigilant nocturn.

La nostra Corporació, com és molt lògic i natural, es feu càrrec de la demanda presentada, i així l'amic Ribas es posà to seguit a actuar.

Però veus ací fins allà on arriba la passió dels homes: ara el vigilant es troba que els serenos, en plena funció de llurs deures, consti, no tenen escrí-

pols a llençar-li algunes flors que, per modèstia i compassió, val a dir-ho, no volem anomenar.

Tanmateix si direm que, si guin del color que es vulguin, no poden ésser permeses de cap manera, i, molt menys encara, per uns funcionaris l'obligació dels quals és vetllar per l'ordre i el respecte, i no per l'insult groller i desenfrenat, el qual no pot portar a cap bon fi.

No és que nosaltres en escriu. re el present comentari ho fem impulsats per una rancúnia personal a gratient, no; ho fem únicament perquè els que ens han de vetllar a nosaltres, no es doni el cas que hàgim d'ésser nosaltres qui hagi de vetllar a ells.

No deixem de reconèixer que quan un home està excitat per altres homes, és capaç de qualsevol anomalia.

Així és que desitjariem, pel bé d'uns i altres, que la comprensió i el companyonatge, es donessin una encaixada ben efussiva i cordial, la qual visqués molts anys per al bon descans de tot el poble...

AGUSTÍ CABRUJA

TRIBUNA LLIURE

La cooperativa obrera de consum "Econòmica Saltenca"

Fou en els primers de l'any 1927, l'època de la dictadura militar, quan no actuaven ja els sindicats, reduïts pel sabre i la burgesia, cohibits en les nostres tertúlies diumengeres, en el Centre Republicà, quan un dia es parlà referent als comestibles i al comerç en general. I posant en clar els molts negocis en certs comestibles que es realitzaven en aquella època, ens horroritzava aquell gran desnivell que produïa.

Les tertúlies continuaren, la propaganda s'estenia i es feia més ferma contra el comerç privat; fins que ens adonàrem dels avantatges del sistema cooperatiu implantat ja a Anglès i altres pobles. I ens apressàrem coratjosos a assajar-lo a Salt, malgrat les desconfiances que els botiguers anaven semblant, pel compte que, naturalment, els tenia; però tot endebades.

D'aquelles tertúlies i d'aquelles amicals reunions, n'eixí aquest legítim orgull saltenc que s'anomena «Societat Cooperativa Popular Econòmica Saltenca».

El dia 26 de Desembre de 1927, tingué lloc la primera conversa en una taula del Centre Republicà, per a tractar de la primera reunió, quasi podríem dir en clandestí, en aquella època dictatorial.

Per cert que va ésser molt laboriosa. Celebràrem la citada reunió el dia 29 del mateix mes per a tractar de la fundació d'aquesta Societat. La mesa interina fou presidida per l'entusiasta Josep Triola, actuant de secretari Pere Bosch i de tresorer interí Eloi Torres. D'aquella reunió n'eixí una comissió organitzadora composta dels individus següents: Pere Bosch, Josep Triola, Eloi Torres, Benet Duarte, Carles Sararols i Joan Huix. S'acordà l'obligació d'imposar els fundadors, com a mínim, 5 pessetes setmanals per a constituir el capital individual de cada soci.

Enllestides les consultes amb els elements directius de La Popular d'Anglès i la Constància de Salt i l'aprovació dels estatuts, en el primer diumenge dia 22 d'Abril de 1928, celebràrem reunió general per a consti-

tuir la Junta Directiva, en el local social i en la casa del carrer de Girona coneguda en aquell temps per can Vinyoles Granaire. Tot seguit es féu el necessari per a donar començ a les operacions. Foren inaugurades amb una fe i entusiasme indescriptibles en el dia 7 de Juliol de 1928.

Malgrat la campanya difamatòria que per part de certs elements interessats es feia contra la novella Societat, aquesta s'anà desenrotllant en sentit tan progressiu que, als dos anys de la seva fundació, comptà amb capital suficient, i s'acordà la compra del local social; l'escriptura de la qual fou signada el dia 16 de Juny de 1931. Propietària ja l'Econòmica Saltenca, la seva marxa ascendent no tingué aturador. La llista de socis anava creixent: el crèdit era més ferm i les operacions cada jorn més importants. S'acordà fer-se el pa en lloc de comprar-lo als propietaris i negociants, però, per això fer, calien noves edificacions, per insuficiència del local, i s'acordà de comprar la casa veïna, propietat de Conrad Guardiola, signant l'escriptura de compra el dia 11 d'octubre de 1931 en la notaria de Jaume Genover.

Foren practicades les obres necessàries al nou local de la seva propietat.

Ultra la magnífica sala on estan instal·lats, sota plans de la casa constructora Tomàs, Solés i C.^a, un espaiós forn i una pastera mecànica, en què per mitjà de 3 obrers s'hi elaboren uns 350 kilos de pa diaris, en el mateix local hi ha una magnífica sala per a la venda exclusiva del pa, que és l'admiració dels socis i la crítica apassionada dels adversaris.

Hi ha també el local primitiu per a la venda de la diversitat d'articles i comestibles; i es tenen empleades 3 dependents, sota la direcció de la Junta Directiva. En la Secretaria, a més, hi ha el volenterós tenedor de llibres en Modest Palahí.

Actualment, el nombre de socis és de 160. Segons el balanç de 1932, les vendes totals de l'any foren de 291.133'25 pessetes, amb un capital individual de pessetes 23.243'80;

de fons de reserva 2.606'37 pessetes, i de fons de previsió 40.273'70 ptes.

I un excés de percepció de 26.202 pessetes, amb un valor de l'immoble i mercaderies de 110.326'82 ptes.

Mesquina seria, essent tan gran l'obra social de l'«Econòmica Saltenca» si solament hagüés de limitar les seves activitats a desenvolupar-se comercialment i a ésser un botiguer més, amb la sola missió de repartir als associats l'excés de percepció en finalitzar cada semestre, ultra donar el pes exacte i bones mercaderies.

Comprentent que no és aquest solament l'ideal cooperatista que ajuntava als homes agermanant-los sensiblement, un grup de socis vidents i entusiastes, entre els quals figuren en primer terme Juan Garcia, Miquel Nouguet, Pere Bosch, Jaume Costa, com-

pongueren la comissió de Cultura i Divulgació Cooperatista que es proposà en assemblea general el dia 14 de Gener de 1932.

Es nomenà dita comissió per a formular un projecte de reglament per a la creació d'un Fons Benèfic que servís d'ajut als socis en emmalaltir, i per a crear pensions a favor dels socis vells que pels seus anys fossin eliminats de les fàbriques, tallers, etc. etc.

Aquesta és l'obra social que es proposa realitzar l'«Econòmica Saltenca», obra humana, germanívola i previsor, obra exemplar que el cooperativisme de la nostra terra deu imitar allunyant tot egoisme pertorbador i sempre destructor. Procurem, els actuals, que ni l'egoisme, ni la desconfiança, ni les passions desbordades eixorquin aquesta magna obra: portem a ella tot l'escalf dels nostres cors i mostrem-la arreu triomfadora com a bandera d'amor i de pau.

P. B. P.

Salt, Gener 1933.

Del moment actual i del moment que s'apropa

Se'ns acosten les eleccions altra vegada, però aquestes són municipals. Aquestes també són d'interès i sembla que no, puix ara és quan ens cal mirar qui hi posem en el Municipi, i cal també que no oblidem que, si ens hi deixem posar homes de la Lliga, ens pot ocasionar això greus perjudicis; ja sabem el què ens han donat en tot el temps en què ells ens governaren.

Ara, més que mai, és quan tenim de posar el nostre interès perquè no es realcin.

¿I les dones, que no hi pensem en les dones?

També cal que hi pensem, també.

Hom els ha concedit el vot i poden ocupar càrrecs de regidores dintre el Municipi, i tenim l'obligació de preparar-les per a quan vingui el dia. No les hem d'abandonar de qualsevol manera, puix n'hi ha de molt perilloses, i moltes, quasi en la major part.

Quan el govern de la República va concedir-los el seu sufragi vàrem dir que havia fet una obra bona, però ara... Oh! si totes tinguessin el seu esperit polític, no tindríem perquè espartar-nos, però... Les unes ens espanten perquè van massa a aquella maleïda «caixa» del con-

fessionari, on queden tancades totes les més grans hipocresies. Això és el que ens fa més por. Car, què ens hem d'esperar d'aquests corbs de la sotana negra? Porten sota d'ella — la major parts d'ells — totes les seves calúmnies, ja cròniques, barbaritats que estan cometent aquests homes que es diuen ministres de Déu i no són més que ministres de la més gran hipocresia? A totes les dones en general: Si algun dia, les que teniu per costum anar a confessar-vos, el vostre pare confessor us parlés que teniu d'anar a votar per *Fulano* o *Menguano*, contesteu-li que allí hi aneu per confessar-vos dels vostres pecats i no a parlar de política; que si vol fer-ne que surti al carrer o bé a la plaça de braus o a un escenari, que allí ens plauria molt de veure'l.

Però ara en tenim un altre d'assumpte que també és bastant delicat; ara tenim el dels que es diuen de la F. A. I., encara que els d'aquí ben poc ens ho han demostrat en aquests últims successos. Aquests també són perillosos, també; ara que, quan es vindrà aquell dia, jo crec que no en quedarà cap, perquè, vaja, avui ja tothom se n'ha donat compte que els diners que cotitzen van a parar

NOTICIARI

dintre un pou, i aquest no és mai ple per més que se n'hi pugin. Ja era hora que se n'adonessin els treballadors que amb els seus diners els donaven garratades i servien per fer-los sortir al carrer com a xaiets, perquè fossin cosits per les bales que eixien de les descàrregues que tirava la força pública, mentre que ells, els vividors, els dirigents, es quedaven reclosos a dins fent com els generals als seus soldats: Aixequem-nos i aneu-hí. És molt bonic d'escoltar els trets i veure de darrera d'un parapet com cauen els seus subordinats, morts els uns i ferits els altres, i amb crits esqueixedors demanant aigua perquè és moren de set, produïda per aquell tros de plom que ha atravesat el seu cos, deixant un forat per on vessa la seva sang... I després, ¿què? I ara jo pregunto: ¿Per quin fi?

Obrers i obreres, esclaus del treball: Tots a la una desfeu-vos aquesta vena que us tapa els ulls; no us deixeu coaccionar ja més per aquests caps dirigents de la Confederació Nacional del Treball que, adherits a la F. A. I., només busquen que vosaltres seguiu cotitzant per a ells omplir-se les butxaques i viure amb l'esquena dreta.

Pares i mares que teniu fills menors d'edat: Feu-los veure que no és aquesta la manera de fer revolució, que no és sortint al carrer, carregats de pistoles i bombes i tirant contra una massa de gent innocent que està passejant-se pel mig d'una Rambla, aprofitant les seves hores de descans per a donar esplai al seu cos, que durant tota la setmana ha treballat dins la fàbrica o als tallers per defensar el pa que els ha d'alimentar; digueu-los que la revolució vindrà per ella mateixa quan sigui hora...

C. A. E.

Cens polític del "Centre Republicà". — Aquest «Cens», adherit a l'Esquerra Republicana de Catalunya va aprovar en la seva Assemblea constitutiva el següent Reglament interior:

a) La característica del «Cens» està determinada pels principis bàsics del liberalisme polític: Drets de l'home i dels pobles.

b) El «Cens polític» és democràtic en la seva organització i funcionament intern, però disciplinat en la seva actuació.

c) Serà militant del «Cens» tot home o dona major de divuit anys, que voluntàriament ho desitgi, i que sigui soci o familiar de soci del «Centre Republicà».

d) La direcció i govern del «Cens» correspon al Comitè Executiu.

e) El Comitè Executiu estarà compost per la «Comissió política» de la Junta del «Centre Republicà» (3 membres) i quatre individus més elegits per l'Assemblea del «Cens». Aquest Comitè Executiu es distribuirà de la següent forma: President, Vice-president, Secretari, Vice-secretari, Tresorer i dos Vocals. I serà elegit, en vot secret, en la reunió general que es celebrarà dintre la primera quinzena de Gener de cada any. Els quatre individus del Comitè Executiu elegits per l'Assemblea del «Cens», es renovaran per meitat anualment en la reunió citada, sota la següent forma: President i Vice-secretari; Vice-president i Secretari. El President serà, en l'elecció, consagrat expressament per l'Assemblea.

f) Constituirà causa d'exclusió del «Cens» qualsevol falta greu comesa contra la seva disciplina interna o la seva ideologia.

g) Les exclusions hauran d'ésser acordades per majoria de vots.

h) Els càrrecs públics dependran individualment, com cada militant, del control del «Cens polític».

i) Tot candidat haurà de signar el compromís d'observar els principis polítics del «Cens» i les decisions de les reunions generals.

Hom acordà també, en dita Assemblea, que s'organitzés mensual-

ment una conferència de caire polític. La primera anirà a càrrec del President del «Cens» i Alcalde d'aquesta població, el nostre company Emili Pibernat, i versarà sobre «L'obra de la majoria republicana de l'actual Consistori de Salt des de la proclamació de la República». Anirà seguida d'una altra que sobre «Organització consistorial» donarà el distingit Secretari d'aquest Municipi, el nostre amic J. Quer i Torrent.

Centre Republicà: "Espectacles".—Avui, nit, i demà, diumenge, tarda, rans sessions de cinema amb la projecció de les interessants pel·lícules: "El Solteron" per Marceline Day, i "El Compar-sa" per "Pamplinas".

Demà, diumenge, a les 10 de la nit, gran veïllada teatral a càrrec de la secció dramàtica "Foc Nou", Seran posades en escena les obres: "L'Esposa" de Florenci Cornet, i "El Testament de l'Oncle" de Joaquim Riera.

El diumenge, dia 5, magnífic concert i lluït ball a benefici dels damnificats d'aquestes comarques, a càrrec de l'Orquestra "Girona".

Per als dies de Carnaval, Grans Balls.

Centre Republicà: "Comissió de Cultura".—Aquesta comissió ha quedat formada de la següent manera: Joaquim Planellas, President; Lu Bohigas, Vice-president; Pasqual Señer, Secretari i Bibliotecari; Joan Rey, Vice-secretari; Eduard Franquesa, Tresorer, i Climent Valenti, Comptador. En la seva primera reunió prengué, entre altres, l'acord d'organitzar una conferència cultural cada mes i una sèrie de curses de divulgació de diverses matèries. També es parlà de preocupar-se activament per la Cultura física.

La Comissió d'Esbarjo i Administració del nostre "Centre" està integrada pels següents companys: Ramon Gispert, Joaquim Triola, Jaume Feliu, Leonci Guardiola, Joan Boada, Llorenç Brugués, Salvador Fita, Amòs Triola, Jaume Vila i Josep Gelada.

A primers del mes entrant, la secció dramàtica "Foc Nou" es traslladarà a Bescanò per a donar, en la Sala "Llorà", una funció teatral.

Es troba gairebé restablert de l'atac pulmonar que sofrí fa tres setmanes, el nostre benvolgut correligionari i regidor Antoni Pujol. Fem vots perquè al més breu possible recuperi totalment la salut.

Politiqueries

El cavernicolisme no es resigna a desaparèixer. En temps de la Monarquia, quan li era fàcil d'introduir-se en les consciències de la gent humil, podia donar-se el luxe de manifestar-se a la llum del dia. No tenia necessitat de recórrer a mitjans hàbils per tal d'apoderar-se de mica en mica dels esperits sense cultivar. Com que només a ell li estava permès de fer propaganda, amb tot el desvergonyiment es presentava al públic analfabet a *il·lustrar-lo* sobre els mites que constitueixen l'ànima que l'aguanta. Però, ara, havent-se trabocat la cassola, ja li és més difícil de fer alardó de «ciraesprits». No pas perquè cap llei de la nostra civilització li'n privi. Sinó perquè s'ha donat compte que el poble ja s'ha tret un xic les lleganyes dels ulls. I per això ha cercat nous sistemes. Avui ja li seria força costós d'encolomar-nos les seves píndoles de la «Mare Celestina» des de les columnes de la premsa «independent». Es precis arrossegat-se un poc més i arribar cautelosa-ment al costat dels «desviats» anticavernaris per a cantar-los, amb veu de sirena, les excel·lències del règim troglodita i les calamitats de la civilització.

Anyalment, gairebé totes les llars de la nostra terra es proveeixen d'un calendari. El calendari, a més a més de les dades essencials que el constitueixen, sol ésser «amenitzat» amb poesies, trossos de bon humor, curiositats, passatemps, etcètera. Doncs, bé. Dels calendaris que abans, en política, es mostraven independents, s'ha apoderat el cavernicolisme. Darrera el full d'un bloc, en les pàgines d'un almanac de butxaca o de consulta és allà on destil·la el seu verí. A petites dosis, naturalment. Per així fer-se imperceptible. Però no deixa d'infiltrar-se a poc a poc en les consciències dels incauts que se'l prenen com a cosa inofensiva. Que és ço que es tractava de demostrar.

No; no hem de permetre els esperits liberals que la reacció faci les seves estultes cabrioles en els reconets més estratègics de les llars de la nostra gent. Cal sortir-li al pas. Cal denunciar a les famílies no reaccionàries què cosa significa tenir en la llar un calendari mediatitzat pel jesuïtisme. Si el cavernicolisme no es resigna a sucumbir, que surti al ras com abans feia a fer companya de proselitisme.

XAVIER SÁNCHEZ I BARÓ

METGE

Ofereix els seus serveis professionals

Carretera de Salt, 18

HORES DE VISITA:

De 11 a 1 i de 6 a 8

Carretera de Salt

Sta. Eugènia

I no tingui por que faci indignar ningú. En tot cas farà riure. Però, que es valgui encara dels procediments que aprengué de Maquiavel és intolerable. Si més no, cal que sigui denunciada arreu la seva maniobra. I per no deixar-la desenvolupar, sense necessitat de recórrer a mesures repressives, el que convé és que les cases editorials i les organitzacions avançades es decideixin a escampar al mercat calendaris de totes formes i d'autèntica significació laica i liberal.

Així les famílies civilitzades podran proveir-se d'un almanac apropiat.

FÉNIX

Tirant pedretes

Hi ha moltes nenes boniques que ens han dit que aquell xicot que es diu Pepitu T... que fa el paper de galant jove en la Companyia Foc Nou és molt simpàtic. Nosaltres també ho creiem.

I ara que parlem d'això hi ha varis joves que estan encisats dels atractius personals de la damisela Sans, i que té molta gràcia en fer teatre. Ho celebrem perquè de maca ho és i de fer teatre també en sap.

Aquí al Veïnat ens hem adonat d'una parella que s'estimen molt. Ella té un magatzem de fusta i ell es diu Lluís i a casa seva trafiquen amb llet. Apa, "macus", toqueu a somatent i caseu-vos aviat.

I que no ens dieu res d'aquella nena tan bonica que en Mis acompanya tan cofoi. No sabem pas qui és que no va livat anant amb una beutat com la d'en Ricardo.

Nenes: que no us haveu donat compte d'aquest simpàtic estudiant que s'està a la farmàcia Fabrellas? A veure quina serà l'afortunada en captivar aquest jovincell.

Parlem per experiència, o si no fixeu-vos-hi i ens donareu la rao, de que en Cet de càls Adroher i la Lluïsa, la formosa Carnicereta, arreglaran alguna cosa, i com ells en Berga i la Sileta, perquè els veiem molt sovint que van junts al cine.

El Cavaller de l'amor
AGENCIA PET-O-NET

Llibreria Catalunya

Pi Margall 182

Veïnat de Salt
Diaris - Revistes - Novel·les - Figurins - Postals - Paperia - Impresos - Material per a escriptori - Segells de cautxú i rètols esmalt.

Sobre l'abstenció

L'abstenció no està mai justificada. Abstener-se és desertar. Es renunciar a la ciutadania. Es escapar d'un deure. Es definir la més obligada intervenció en la vida pública. Es acreditar la incapacitat per a la vida democràtica. Es ésser insensible a la responsabilitat històrica. Es no merèixer ésser lliure. Es donar dret a quitar el dret que es té. Abstener-se és fugir de la pugna noble i clara dels ideals. Es amagar-se covardament. Es arronçar els muscles davant el propi esdevenidor i, l'esdevenidor del poble en què es viu. L'abstenció no està mai justificada ni hauria de perdonar-se mai.

Marcel·lí Domingo

ESPORT

A. E. I. J. 1- RADIO CAL SORD

Pastilles Juanola són les millors. Tot seguit donarem notícies de la última reunió celebrada pel Congrés Xaropista.

S'obre la sessió baix la presidència d'Amós Triola. Es passa a l'ordre del dia. En Mesana presenta una protesta contra en Bres perquè quan van a jugar a fútbol en el camp de Vista Trista (situat entre el Manicomí i el Tivoli) li xafen les fabes. Demana danys i perjudicis, fa quatre «jirimejias» amb la cama esquerra que l'ha fet tan tamós i el congrés l'aplau-deix. I s'aprova.

El secretari Lluís Berga llegeix el resultat dels concursos celebrats últimament, mentre de tant en tant va a donar vistasso al forn a veure si el pa se li crema.

Pardàs tou el primer per trencar persianes.

Serra primer per trencar vidres i...

¡Au fora tots!, els diputats es giren i veuen a la Núria amb un esquibamosques dient: El sord diu que no feu gasto. ¡Au!

Al cap de tres segons no hi ha ningú a la sala. I s'aixeca la sessió, està clar, per força.

Servetinal cura el mal de l'amor. Esclops Mollera són els millors per anar pel mugai.

Continuarem amb notícies de premsa, mentre esperem empalmar amb la plaça de braus de Sta. Eugènia per radiar el partit Caldes-S. S. Salt, pel campionat mundial de l'any 40

Hom diu...

Que a Salt hi falta un camp.

Que ningú es maneja per a cercar-lo.

Que els fejecistes en volen fer un.

Que el «Jovent d'Ara» tarabé

Que l'Ajuntament mira de fer-lo.

Que per ara tothom vol fer camps.

Que haurem d'esperar un altre canvi de règim.

Que el portin.

Que hi ha algun saltenc que ens ofereix l'horta per fer-hi un camp en miniatura. Amén.

Senyors: anem a radiar el partit. Empallem. Brrreeee... Brrreeee... Brrreeee....

El camp presenta un imponent aspecte, està pleníssim i no hi cap ningú més. S'han venut totes les localitats (el partit és gratis. Surten al camp tots els «equipiers», on una multitud de fotògrafs i periodistes espera la sortida dels jugadors. Hi ha frenètics aplausos, «Vivas a tu mare» i «Olés» La Banda entona l'Himne de Riego. Tira el Kik-off en Carabaca. El temps amenaça pluja.

En aquest moment cau un llampec i trona fortament. La pilota espantada s'endinsa a la xarxa, i val el primer gol pel Caldes. Es torna a centrar, Mollera passa a Massana, aquest afaita amb un, es torna a fer amb la pilota i al ritme d'un xarlestón, marca l'empat pel Salt. El públic aplau-deix terroríficament. Les viudes ploren dient «Rac, rac, rac xarlestón»; les casades li tiren floretes, les solteres li cau en als peus rendides d'amor. Algunes no podent resistir es claven un punyal, i ell els ha d'apartar perquè no li embrutin els pantalons que són uns calçotets flamants comprats a càn Guardiola, amb agulles imperdibles a davant, mentre una colla d'angelets baixats del cel volten a l'entorn seu cantant «futbolista castigadori de mujeroni».

Després de quedar interromput el «match» per espai de tres hores es torna a centrar la pilota, agafant-la Callis Baldiri, ressaltant els seus calçotets una mica color de xocolata i els mitjons d'anar a ballar arruplegats com un atleta i amb espardenyes noves que sembla un pastoret d'aquells que hi ha als pessebres; posant la bimba al Rei Pepet que amb una cossa que també ha passat a la història entrà ell i la bala a la xarxa

seguit de tots els jugadors, refle i linesmans un a darrera l'altre i adorant al Rei Pepet que està assentat a terra mentre la Banda toca «Luisa Fernanda» i el públic canta el Kirie Eleison. Amén.

El partit es torna parar per per tres hores més. En començar un del Caldes es fa amb la pilota i després de fer varis jocs de mans fent aparèixer i desaparèixer la pilota; baixa un del públic amb una estaca i després de malmetre a tots els jugadors menys en Mingo que està per aquells camps de Déu caçant llagostes, marquen l'empat. Baixen els familiars dels jugadors a abraçar-los. Es torna a centrar la pilota després de reanimar-los amb conyac tres cepes; en Bohigas, però, n'ha begut massa i tot fent «esses» ell i pilota entren dins la porta, marcant el tercer gol pels saltencs.

Demostracions d'entusiasme, ovacions i panets de Viena al camp; li fan donar una volta d'honor al «ruedo» i després la dona més vella del poble, li fa un petó a cada galta, i l'anomenen fill predilecte de la ciutat, cinc vegades immortal. Segueix el partit i rot un plegat xinús; s'ha reventat la pilota. S'agafa l'altra i xiu-xiu altre cop. Aleshores tot el poble envadeix el camp arrasant als jugadors saltencs marcant l'empat per al Caldes. Dels pobres saltencs, n'arribà un, al cap de dos dies, l'altre al cap d'un mes, altres han de tornar encara i jo per sort no em va passar res, però la meua carrera futbolística, per terra.

REPORTER

Agència Xut-a-gol

Una gran biblioteca

La famosa biblioteca del Museu Britànic conté quatre milions de llibres, els quals ocupen prestatges per una longitud de 83 kilòmetres i mig. El catàleg fou començat ara fa 53 anys. Des de fa dos anys hom treballa en el nou índex; n'ha estat publicada la part corresponent a la meitat dels autors el cognom dels quals comença per A. Hom calcula que el catàleg es compondrà de 165 volums el preu dels quals per al públic serà de 400 lliures.

Imp. Salomó Marquès. — Girona